

**Kristina Modrová, *Clara Janésová jako překladatelka Vladimíra Holana.*
Bakalářská práce. Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích, 2016, 67 s.
včetně příloh.**

posudek oponenta

Kristina Modrová věnuje svoji bakalářskou práci španělským překladům poezie českého básníka Vladimíra Holana, jejichž autorkou je španělská básnířka Clara Janésová. Po stručném metodologickém úvodu následují kapitoly věnované oběma básníkům, představující jejich život, dílo a poetiku a vřazující je do příslušných dobových a kulturních kontextů, tedy českého v případě Holana a španělského v případě Janésové. Kapitola 6 pak přibližuje okolnosti vzniku překladů a specifický vztah, který mezi básníkem a překladatelkou jeho básní vznikl. Dále autorka pojednává o Janésové překladech Holanovy tvorby i o dalších jejích souvisejících textech. Pokud jde o překlady, pozornost je zaměřena především na tři svazky, které Janésová přeložila téměř kompletně – *Bolest, Ale je hudba, Propast propasti*. Autorka pojednává o každém z překladů samostatně, uvádí okolnosti publikování originálu a vzniku překladu, zmiňuje obtíže, se kterými se překladatelka musela vyrovnat, a na základě porovnání originálu a překladu usiluje o charakteristiku způsobu, jímž Janésová převedla Holanovy texty do španělštiny.

Autorce bohužel tu a tam chybí hlubší vhled do problematiky překladu obecně (odtud např. nedostatečné zohlednění systémových rozdílů mezi češtinou a španělštinou, z něhož vyplývají některé nezbytné posuny jako v případě překladu adjektiva *hrotitý* španělským *con pinchos*, o němž je řeč na s. 50) i do problematiky překladu uměleckého. V práci ostatně poněkud postrádám alespoň stručnou kapitolu věnovanou teorii překladu. Autorka se sice opírala o *České teorie překladu* Jiřího Levého (název díla je na s. 7 uveden nesprávně jako *Teorie překladu*), nicméně pro potřeby dané práce by bývalo asi užitečnější vycházet spíše z Levého *Umění překladu*. Místy se zase projevují jisté slabiny v literárně-teoretické či lingvistické průpravě (např. na s. 7 se hovoří o rovině *syntaktické a gramatické*, na s. 30 dochází k záměně prologu/ epilogu za předmluvu/ doslov, pomlčky v básni jsou automaticky považovány za aposiopese).

Po formální stránce shledávám určité nedostatky v odkazování na zdroje. Pocházejí skutečně citace v kapitole 2, k nimž se vztahují poznámky pod čarou č. 2 až 9, z Levého *Českých teorií překladu*? Toto Levého dílo je také v závěrečném bibliografickém soupisu poněkud zmatečně citováno dvakrát. A u několika článků citovaných v on-line verzi chybí jména autorů – opravdu nebyla v citovaném zdroji uvedena?

Přes výše uvedené výhrady považuji práci Kristiny Modrové za poměrně zdařilou. Je zajímavá a čtivá, obsahově přínosná a v některých ohledech myslím i objevná, je opřená o relevantní primární i sekundární zdroje, které autorka efektivně využívá, a dospívá do značné míry samostatně k základní charakteristice Janésové překladatelské metody.

Doporučuji proto práci k obhajobě a navrhuji ji hodnotit známkou *velmi dobře*.

České Budějovice, 3.6.2016

K. Drsková
Mgr. Kateřina Drsková, Ph.D.